

AD
MEMORIAM
KREGELIO-STERNBACHIANAM
ORATIONE SOLEMNI

DIE XIX IVL. MDCCXC
HORA IX
IN AVDITORIO THEOLOGORVM
CELEBRANDAM
INVITANT
QVATVOR FACVLTATVM
DECANI SENIORES ET RELIQVI ASSESSORES.

auctor Jg. Rosenmüller

*de vita filiorum eius qui literarum solidior. intentum metuerunt
et de vita Kregelii.*

Biogr. ernd.
D. 1602, 16

Vitt. Conf. ping. — Vt. Vite — Vite

СА
НАЛОММ
МАИАНДАНИ-ШЕДЕО-НІГЕЛІ
ІКІДОЗ АЙСТАР
СХВОСМ . . . . .
ЗІ АЯОН
МУЛОДОСТИ СІЯТОІДА . . . .
СЕРБАЛАСІД
ТНАТІУНІ
ОУТАЛОУ АСАТІУ
ДЕСКАІ СЕМІОЗІС . . . . .

Sicut de omnibus rebus, ita etiam de litterarum statu, qui nunc est, varia sunt hominum iudicia, variae sententiae. Sunt enim, qui hanc nostram aetatem omni liberalium artium et scientiarum genere ita florere putent, ut nos de earum interitu securos esse iubeant; aliis solidiorum studiorum decrementum deplorantibus, eorumque tantum non interitum metuentibus; non quod nostris temporibus multa in disciplinis emendata, multa quae maiores nostros fugiebant, inuenta esse negent, (quis enim, nisi iniurius in diuinam prouidentiam hoc negauerit?) sed ob leuitatem et multa alia maxima vitia eorum, qui nunc litteras tradunt ac discunt. Evidem non sum is, qui aut haec vitia excusare, aut totam hanc litem dirimere velit et possit, vel etiam reprehendendos esse existimet eos, qui nostros homines de periculis, quae bonis litteris imminere videantur, monent, omnibusque modis vigilant, ne quid res publica litteraria detrimenti capiat. Hoc tamen affirmare ausim, vitia ista, ob quae nonnulli litteris interitum omnianter, non ita propria esse huic nostrae aetati, ut maiores nostri et superiora tempora iis prorsus caruerint; contra vero caussas esse non leues, quae nos de scientiarum conseruatione et augmentis bene sperare iubeant.

Fuerunt iam ineunte Seculo XVII homines docti, qui interitura litterarum metuerunt, ex parte propter easdem caussas, ob quas nonnulli nunc etiam bonis litteris maxima pericula imminere suspicantur. Inter eos fuerunt MARTINVS SIMONIVS, Iurisconsultus Gallus, et OCTAVIVS FERRARIUS, Athenaei Veneti Professor, quorum ille a. MDCI edidit libellum *de litteris pereuntibus*, in Germania aliquoties recusum,*) hic autem circa idem illud tempus scripsit *de caussis p-*

A 2 euntium

*) Prodiit libellus teste Iano Nicio Erythraeo (in Pinacoth. Alt. n. XXI.) a. MDCI. et in Germania, vna cum Sanchezii Commentatione, *de multum nobili, et prima universalis scientia, quod nihil scitur*, Francofurtensibus formis

a. MDCXVII. iterum exscriptus est. Denuo prodiit sub hoc titulo: *Martini Simonii de litteris pereuntibus libellus. Praefationem adiecit et annotationibus illustravit Io. Hermannus ab Elswiche, Francof. et Lipsiae MDCCXL.*

euntium litterarum Prolusionem, quam IO. HERMANNVS AB ELSWICH editioni suae Simoniani libelli subiunxit. MARTINVS SIMONIVS, vt in hoc vno subsistamus, septem rationes, cur iam tum litteras mox perituras esse crederet, adduxit et ordine digessit. Larga se nobis offerret differendi materia, si vacaret singula Simonii dicta persequi, et comparare nostros cum superioris seculi moribus, quod ad litterarum litteratorumque statum et conditionem attinet. Quoniam vero limites nobis praescripti id non permittunt, vnum illud considerabimus, quod de nimia copia litterarum litteratorumque, nec non de infinito scriptorum numero, tanquam de causa pereuntium litterarum differuit. „Nimia copia (inquit, p. 73. l.) litterarum litteratorumque — satietatem levissimo cuique afferre solet. Nostro seculo litteras ita proflitas videamus, vt in illis scire etiam, qui nihil sciunt, se putent. Illos taceo, qui mediocriter litteris imbuti sunt, quum tamen nihil sit illis peius, qui paulum aliquid ultra primas litteras progressi, falsam sibi scientiae persuasionem induerunt. — Atque illud, quod memoravi, fastidium, quam maxime augetur ab infinito scriptorum numero; nec imiterito usurpabimus, vt antiquitus moribus, sic nunc remediis laborari. Et profecto scripturatio illa seculi male affecti symptomata est. Ignobile illud negotium inde oritur, quod viusquisque negligenter et defunctorie officio suo fungitur. — Quo quisque in scribendo magis ineptus, eo maiorem librorum multitudinem effundit. — Atque, si verum amamus, coerceri deberent scriptores inconcinni et iniutiles; quanti, Deus bone, exularent.“ Haec Simonius. Editor Simoniani libelli, IO. Herm. ab Elswich, qui integro seculo et quod excurrit, post vixit, utrumque malum, quod Simonius notauerat, suo aeuo non imminentum sed auctum fuisse conquestus est, et non tantum numerum litteratorum coercendum, sed et principes viros implorandos esse putauit, vt sua quam maxime auctoritate illam quorumvis scripturationem coercerent, eidemque modum limitesque constituerent. Quid dicturi essent boni isti Viri, si nostra aetate viuerent? Ecquis bonus ac prudens non indignetur, quum haec tanta mala, quae reipublicae litterariae tot tantaque detrimenta afferunt, non minui, sed indies augeri videat? Nonne interitus litterarum nunc magis quam quando ante metuendus esse videtur?

Optan-

Optandum sane, votisque tantum non omnibus expetendum est, ut, habito ingeniorum delectu, illi modo litterarum studiis admoueantur, a quibus aliquam sibi utilitatem promittere habeant ecclesia et respublica. Irreparabile enim esse damnum, si homines ingenii viribus destituti, indocti et rudes admoueantur negotiis et muneribus publicis, quibus obeundis impares sunt, id tristis experientia docet. Tales sibi ipsis etiam nocent. Multum fortassis praestitissent, si rei familiaris curandae, aut curis aliis obeundis fuissent addicti; nunc autem cum summa paupertate conflictantur, et vere inutilia terrae pondera sibi aliisque oneri viunt. Ergo nullo modo negari potest nimiam litteratorum hominum copiam reipublicae esse molestam atque damnam. Sed interitus tamen litterarum non metuendus erit, quamdiu alii etiam, egregiis, vel saltim sufficientibus ingenii dotibus praediti litterarum studiis se addicent. Tales autem vnuquam omnino defutatos esse, quis sibi persuaserit? Optandum item est, ut omnibus modis coeretur illa hominum semidoctorum libido, qui vix ultra primas litteras progressi, statim cogitata sua cruda temere effutiunt, et panis luerandi, vel vanae gloriolae captandae caussa orbe inutilibus, saepe etiam pestiferis libris onerant. Quantum enim ista temeritas et effrenis in scribendo libido non tantum bonis litteris, sed interdum etiam religioni, bonis moribus et publicae tranquillitati atque saluti noceat, tam notum est, ut demonstratione non egeat. Sed interitus litterarum a nimia, inutilium etiam librorum copia, et scribendi pruritu, quo aetas nostra laborat, non erit metuendus, quamdiu homines etiam vere docti et solida tincti eruditione libris conscribendis et in publicam lucem edendis iustam operam dabunt. Talium autem hominum feraceim esse nostram aetatem, horumque studiis subinde prodire libros in omni litterarum genere praestantissimos et utilissimos, nemo aequus facile negauerit. Horum lucubrationes aetatem ferent, et litterarum splendorem conseruabunt atque ad posteritatem propagabunt, dum interea libri nullius frugis cum tenebris, imo cum blattis et tineis in forulis librariorum, et in bibliothecis eruditorum conficiabuntur, tandemque obliuioni tradentur.

Sed nimia, inquires, meliorum etiam librorum est copia! Nescio an hoc simpliciter affirmari possit. Fac autem ita esse; (fateor enim nimiam librorum copiam multa secum ferre incommoda;) raritas tamen

men librorum multo maius censeri debet malum, a quo multo magis
timendus esset interitus litterarum, quam a nimia eorundum copia.
Quam verum hoc sit, facile persuadebimur, si veterum temporum
memoriam mente repetamus. Nam caussarum decrescentis et tantum
non pereuntis medio aevo verae et solidae eruditionis non quidem
praecipua, nec tamen etiam postrema fuisse videtur librorum summa
raritas, et caritas, quae quidem prisco tempore, ante inuentam typo-
graphiam, quum singuli libri scribendi essent, semper maior fuit
quam nunc, sed medio aevo propter papyri penuriam insigniter au-
cta est. Notum est, veteres Romanos libros suos inscripsisse vel mem-
branis, vel chartis ex papyro Aegyptiaca confectis. Visitior fuit pa-
pyrus, quia vilioris pretii. Quum autem Saraceni Sec. VII Aegyp-
tum occupassent, nullum fere commercium amplius fuit gentibus
Italiam aliasque partes Europae incolentibus, cum Aegyptiis; cessauit
usus papyri; libri omnes inscribendi fuerunt membranis, eaque ipsa
de caussa facti sunt cariores. Quanta membranarum fuerit raritas,
probant Codices rescripti, quos ex Sec. VIII. IX et sequentibus etiam-
num seruant Bibliothecae nonnullae, de quibus nunc dicere non atti-
net, quia res est nota. Hinc factum, ut tam enorme pretium statue-
retur libris, ut mediocris fortunae homines vix vnuim vel alterum li-
brum sibi comparare potuerint. Quid? quod etiam docti et opulen-
tiores de librorum penuria et caritate saepe conquesti sunt? Testis est
SERVATVS LVPVS, Abbas Ferrarensis, Scriptor Seculi IX haud ince-
lebris, libros, qui nunc vilissimo pretio emuntur, et puerorum te-
runtur manibus, illis temporibus in nonnullis Galliae regionibus vix
esse repertos, nec sine magnis difficultatibus comparari potuisse. Ipse
saepe per epistolias rogauit amicos et Optimates, ut sibi describendos
mitterent libros, postquam celeriter exscripti fuerint, sine dubio re-
mittendos, et magni beneficii loco habuit, quando votorum compos-
factus est. *) Haec librorum caritas adeo in vulgus nota erat, ut in

iis

*) In epist. ad Altwinum Mona-
chum: (epist. XXXIV. editionis Ba-
luz.) Nunc litterarum studiis paene ob-
soletis, quorusquisque inueniri possit,
qui de magistrorum imperitia, libro-

rum penuria, otii denique inopia
merito non queratur? Ad Marcwar-
dum Abbatem: (epist XCI.) Quae so-
praeterea ut ad sanctum Bonifacium,
(i. e. ad monasterium Fuldense, in
qua

sis mittendis magna adhibenda esset cautio, ne cursoribus per latronum vel aliorum hominum improborum vim eriperentur. *) Quae fuit causa, ut priuati homines nonnisi paucos libros sibi comparare possent, et in opulentiorum etiam doctissimorumque Bibliothecis desiderarentur libri, quos nunc pauperrimus quisque facile sibi comparare potest. Sic GVNZO, Italiae decus, qui Sec. X vixit, valde sibi gratulatus est, quod haberet Bibliothecam paene centum librorum; **) et Seculo adhuc XV in Bibliotheca Romani Pontificis, quem NICOLAVS DE CLEMANGIS tanquam doctissimum, et colligendorum librorum egregiorum audiissimum laudat, Plinii Secundi epistolae ob summam earum raritatem desiderabantur. ***)

Haec

quo Bonifacius Archiepiscopus Moguntinus sepultus est,) solerter aliquem monachum dirigatis, qui ex vestra parte Hattensem Abbatem deposcat, ut vobis, SVETONIVM TRANQVILLVM de vita Caesarum — ad exscribendum dirigat; mibique eum aut insi, quod ni-
mium opto, afferatis; aut si haec felicitas nostris differetur peccatis, per certissimum nuncium mittendum curetis. Namque in hac regione nusquam inuenitur; et credimus hoc quoque nos be-
neficium vestra liberalitate consecuturos. Vid. etiam epist. I. ad Einhardum, ep.
LXII. ad Altfig. Abbatem; ep. CIII.
ad Benedictum III. Papam.

*) SERVATVS LVPVS ad Hincmarum: (epist. LXXVI.) Collectaneum Bedae in Apostolum ex operibus Augustini veritus sum dirigere, propterea quod tantus est liber, ut nec sinu telari nec pera posset satis commode contineri. Quanquam, si alterutrum fieret, for-
midanda esset obvia improborum rapacitas, quam profecto pulchritudo ipsius codicis accendisset; et ita forsitan et mibi et vobis perisset. Et GERAR-
DVS in vita S. Vdalrici de milite quo-

dam refert: Cum (pro) ablato de Au-
gusta ciuitate libro, caballum sibi bene
placentem comparauit. Vid. HAH-
NIVS in Hist. Imper. Part. II. p. 88.
not. 22.

**) Vid. Illustris IO. CHRISTOPH.
GATTERERI Commentario de Gun-
zone, Italo, qui Sec. X. obscuro in Ger-
mania pariter, atque in Italia eruditio-
nis laude floruit, ad illustrandum huius
aevi statum litterarum. Norimb. 1756.
4. Ipsa Gunzonis verba, quibus bi-
bliothecam suam describit, leguntur
p. 30. huius commentationis.

***) Digna sunt lectu ipsius NICO-
LAI DE CLEMANGIS verba in
oper. editis a IO. MART. LYDIO,
Lugd. Batav. 1613. 4. epist. 38. ad
quendam GÖNTHERVM COLLT:
Quum nuper, (inquit) Bibliothecarium
Pontificis adiisse, longo inter nos de
doctorum eloquentiorumque virorum
monumentis babito colloquio, contigit
inter loquendum ut sciscitaretur, virum
ne unquam Plinii Secundi Epistolae vi-
dissim; quum vidisse dixissim, rursum
interrogavit ubinam aut apud quem
mibi

Haec pauca, quibus multa alia addi possent, si opus esset, eo consilio repetere volui, ut nostrae memores simus felicitatis, quod iis temporibus prouidentia diuina nos seruauit, quibus multae difficultates, maioribus nostris fere insuperabiles, ita profus euanuerunt, ut nobis ferme sint ignotae. Ergo feramus aequo animo vitia, quibus aetas nostra aliis ex caussis laborat, et concessis nobis bonis longe plurimis et maximis grati vtamur. Nam praeter incredibilem librorum copiam et hominum doctissimorum multitudinem, quibus aetas nostra abundat, praefeo sunt nobis alia etiam commoda, quae maioribus nostris vel defuerunt, vel parcus contigerunt. Multa emendata sunt non tantum in modo tradendi disciplinas, sed etiam in ipsis disciplinis. Nunc enim multo magis ac olim respicitur quid pulcrum sit in optimis artibus, quid praeclarum, quid in quavis disciplina, siue divina siue humana, sit vtile et cognitione dignum, nec amplius magnum studium multaque opera impenditur rebus spinosis atque difficilibus iisdemque non necessariis; in quo corrupto sensu de verae eruditio-
nis indole potissimum ponenda est medii aei et aliorum etiam secu-
lorum barbaries. Superstitionis multis opinionibus, quibus aui et proaui nostri adhuc tenaciter adhaerebant, feliciter profligatis, fruimur nunc maiori sentiendi scribendique libertate, qua ad augmentum sci-
entiarum nihil cogitari potest utilius, nihil optatius. Rariores fiunt litterariae concertationes de verbis et syllabis, contumeliosae et acerbiores aliter sentientium infectiones, haeretificationes, et similia; sal-
tim a cordatioribus contemnuntur et atro notantur carbone. Partium prava studia et irae ita deserbuerunt, ut inter dissentientes etiam in religione, inter diuersorum coetuum homines eruditos, haud raro inuenias amicitiam inter se colentes. Europa diuturniore pace, Mu-
sis semper amica, fruitur; et si qua bella oriuntur, multo geruntur mitius ac humanius, facilius componuntur ac olim; et ipsis armis circumquaque strepentibus, sua litteris ac disciplinis quies constat. Sic multae caussae afferri possunt cur bono nos esse animo, nec de bona-
rum litterarum conseruatione augmentisque desperare, sed potius bene sperare

mibi visae essent; dixi ut verum erat, risu plausuque quodam requisiuit, vt apud te; nusquam enim alibi me vidisse illas exemplari (i. e. describere) lice-
memini. Coepit ille gaudere, es cum ret etc.

sperare deceat. Sed ipsa huius scriptiunculae occasio nos monet, vt nostrae in primis felicitatis simus memores, quod in ea viuimus Academia et vrbe, quae a multis retro seculis non tantum hominibus doctissimis et de republica litteraria optime meritis abundauit, sed etiam liberalitate ac largitione in litterarum cultores plerasque Germaniae vrbes longo interuallo post se reliquit. Iстis Musarum Patronis quos Academia nostra multos numerat, se nuper adiunxit

GENERALISSIMVS CAROLVS FRIDERICVS KREGEL DE STERNBACH,
Serenissimo Duci Electori Saxoniae a consiliis fisci provincialis,

non tantum Natalium splendore, sed etiam multiplici doctrina et magnis virtutibus quam maxime conspicuus. Antequam vero commorem, quale et quantum sit beneficium, litterarum studiosis ab eo destinatum, liceat mihi de Eius ortu, studiis, et vitae cum honore et laude exactae ratione pauca praemittere.

Pater contigit Nostro GENERALISSIMVS IOANNES ERNESTVS DE KREGEL, Toparcha in Floesberg, Abtnaundorf et Guldengossa, Serenissimo Duci Electori Saxoniae a consiliis aulicis, et curiae provincialis supremae Assessor; mater autem DOROTHEA SYBILLA, ex generosissima gente de ZECH, ex quibus parentibus prognatus est Lipsiae d. 24 Martii a. 1717. Horum parentum singulari cura et prouidentia idoneis magistris mature traditus, quum in eam aetatem adoleuisset, quae ad humanitatis studia bonis litteris initiatum, deductus est in Scholam Thomanam, quam tum temporis illustrabat IO. MATTHIAS GESNERVS, quo etiam in primis usus est magistro. Quum bonis litteris ad humanitatem probe imbutus e Schola dimissus esset, doctoribus Academicis, HAVSENIO, HEINSIO, WINKLERO, aliisque operam dare coepit. In primis vero disciplinas philosophicas et mathematicas diligentissime excoluit, iisque fere totum se dedit. Nec conatibus defuit successus. Tantam enim rerum mathematicarum consecutus est peritiam, vt pro ea qua praeditus erat ingenii solertia et perspicacia subinde obseruaret, quae aliorum diligentiam effugissent, et cogitata sua litteris consignata cum viris doctis et in hoc genere praeclaris communicaret; quod testantur eius commentationes variis ephemeredibus litterariis insertae, et magno plausu exceptae a peritis harum re-

B

rum

rum aëslimatoribus. Constituit interea peregrinas easque cultissimas terras inuisere, et bis per Galliam atque cultiores Germaniae vrbes iter fecit, non vt multi solent, qui litterarum praesidio carentes, certum sibi scopum non proposuerunt, sed eo consilio, vt diuersa hominum studia, paeclarata inuenta artium, naturae miracula et alia scitu notatuque digna obseruaret, atque ad usum conuerteret. Diligentissime enim perscrutatus est et annotauit quae usui essent. In his peregrinationibus suis passim etiam innotuit dignitate et doctrina illustribus viris, quibuscum amicitiam contraxit et coluit, quam deinceps per commercium litterarium continuauit. Lipsiam redux factus mox annumeratus est iis, qui Serenissimo Saxoniae Duci et Electori a consiliis fisci esse dicuntur, in qua functione Principi fidem suam et in rebus agendis dexteritatem multis modis probauit. Quanquam autem postea publicis negotiis se subtraxit, vt liberali otio abundans, in optimis artibus, quibus iuuenis adsueuerat, suauiter confenesceret, minime tamen vitam egit otiosam, sed semper operam dedit, vt disciplinis illis, quibus deditus erat, aliquid lucis afferret, vt aliquum hominum coimmoda et emolumenta quovis modo augeret, non sibi soli, sed aliis etiam viuendum esse ratus. Quibus penitus Eum nosse, eiusque consuetudine et amicitia frui contigit, ii laudant eius veram et sinceram in Deum pietatem et animum ad humanitatis officia praestanda paratissimum; laudant in aliis iuuandis ornandisque promptitudinem et liberalitatem, laudant eius in rebus aduersis patienter et tranquille ferendis constantiam. Quanta vero cupiditate, ingenii vires et opes divinitus sibi concessas bene collocandi, et in primis utilissimarum scientiarum florem conservandi augendique, flagrauerit, id donatione testamento legata, de qua statim dicemus, luculentissime testatum fecit. Caelebs obiit die 18 Iulii a. 1789. atque vitae satur, tranquillo animo ex hac mortali vita ad beatores sedes migravit, ubi nunc forte fruitur felicissima.

Restat vt b. KREGELII Nostri eximiam ex amore in hanc nostram Academiam et in bonas litteras profectam liberalitatem commemoremus. Variis modis prospexit rebus nostris Vir Optimus. Nam e Bibliotheca, quam sibi insignem et selectam comparauerat, testamento destinauit Academiae nostrae libros splendidissimos, in his etiam rariores, cum variis instrumentis mathematicis. Voluit porro, vt ex fructibus

fructibus fortis perennis mille thalerorum compararentur libri, quibus Bibliotheca nostra publica quotannis augeretur; cui adiunxit aliam sortem bis mille thalerorum, cuius fructus pertineret ad eum, cui Princeps Noster Indulgentissimus singularem obseruandorum astrorum in Obseruatorio Astronomico liberalissimis Electoralibus sumtibus numer exstructo curam demandaturus esset. Ad stimulandos et sublevandos erectionis ingenii iuvenes constituit sortem perennein 5000 thalerorum, ea lege et conditione, vt ex eius foenore primo quo quis anno duo Theologiae Cultores, altero duo Iuris Studiosi stipendia acciperent. Exacto biennio, colligi debent census huius fortis per tres annos, iisque finitis conferri vni Medicinae Studio, ad peregrinationes scientiae in Anatomia, Chirurgia et praxi clinica perficiendae amplificandaeque causa instituendas. Denique summo studio id egit, vt subinde iuvenes ingenio praestantes, ad eas disciplinas, in quibus ipse totus habitauerat, diligentius excolendas ornandasque inuitarentur, et subsidiis necessariis instruerentur. Quo consilio hoc, de quo faepe diximus, beneficium post exactos illos tres annos destinavit Philosophiae Cultori vni, qui Mathematicis disciplinis prae ceteris operam dedisset, et speciminibus profectuum suorum in Mathesi pura et applicata exhibitis, magnam sui expectationem fecisset. Talis igitur hoc beneficio per tres annos ita iuuari debet, vt, si ex re esse videatur, peregrinationes instituere, et hoc etiam modo cognitionem suam augere possit. Quodsi praeter opinionem inter eos, qui in hac Academia litteris operam dabunt, nemo natus quasi ad studia mathematica repertus fuerit, beneficium hoc ex voluntate Testatoris tribendum est ad annum unum duobus Studiosis, quos in Philosophia, historia, antiquitatibus, linguis etc. praefituros esse spes erit.

Sic igitur b. Noster KREGELIUS DE STERNBACH, vt Virum sapientem et probum decet, non tantum largiter, sed sapienter etiam beneficia distribui voluit. Ex Eius voluntate non-admittendi sunt ad huius stipendii participationem homines ingenio rudes, ignavi, ad omnia alia magis quam ad studia apti idoneique, vel alias ob causas beneficiis indigni; diligendi sunt potius ab iis Academiae nostrae Doctoribus et Professoribus qui de his rebus iudicare possunt, erectionis ingenii et optimae spei iuvenes, qui non in secundis tertisque consistant, sed prima consequentur, ac disciplinis aliquando splendorem et ornainen-

ornamentum afferre valeant. Sic igitur KREGELIUS sapientissimo consilio non tantum priuatis quorundam hominum commodis consulere, sed publico inprimis commodo inseruire voluit. Hunc tales Virum quis non laudet? quis non suspiciat? quis non post mortem etiam omnibus paeconii dignissimum esse putet? Postulat fane nostra in Eum pietas, ut laudes Eius, quantum in nobis est, candide et sincere ad posteritatis memoriam transmittamus. Hoc consilio memoria KREGELIO-STERNBACHIANA quotannis d. 18 Iulii, qui est dies, quo Vir Optimus superiori anno vitam cum beata morte consumutauit, Oratione solemni in Academia nostra celebrabitur, hac prima vice autem huic solemnitati ob diem dominicum interuenientem dies 19 huius mensis dictus est. Recitat Orationem, cui primo hoc stipendium contigit PAVLVS CHRISTIANVS GOTTLLOB ANDREAE, Lipsiensis, Philosophiae et Liberalium Artium Magister, ab egregia doctrina et morum probitate valde commendabilis, *Munificentiam in honestas litteras earumque Cultores laudaturus.* Quem Oratorem ut praesentia Vestra ornetis, RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICE, PRINCIPES CELSISSIMI, COMITES ILLVSTRISSIMI, PROCERES VTRIVSQUE CIVITATIS GRAVISSIMI, COMMILITONES GENEROSISSIMI, NOBILISSIMI, ea qua decet obseruantia humanitateque rogamus.

P. P. Lipsiae Dom. VII. p. Trin. A. MDCCXC.

LIPSIAE
EX OFFICINA KLAVBARTHIA.

